

[Statsministeren]

fat. Arbejdsmiljøproblemer bør derfor også inddrages aktivt i ligestillingsarbejdet.

Ser vi på det offentlige arbejdsmarked, så ser vi også her det karakteristiske for kvinders beskæftigelse i kommunerne i social- og i sundhedssektoren. Tænk en gang, arbejdet på hospitaler, med pasning af børn, hjemmehjælp osv. beskæftiger mange kvinder, faktisk er 72 pct. af de ansatte i kommunerne kvinder, og de udfører et fantastisk vigtigt stykke arbejde. Derfor er det utrolig vigtigt, at også kommunerne – både primærkommuner og amter – deltager på linje med staten i udvikling af forpligtende ligestillingsarbejde.

Det siger sig selv, at alle offentlige institutioner skal fremme ligestilling. Det er derfor meget vigtigt, at også kommuner og amter formulerer en ligestillingspolitik og udarbejder handlingsplaner kommune for kommune på dette område. Det er et meget stærkt ønske hos Ligestillingsrådet, det er fremsat flere gange, og jeg bakker fuldt op om dette ønske; der må ske stærkere fremskridt her.

Med oprettelsen af Ligestillingsrådets rådgivningstjeneste er der etableret et instrument til at styrke arbejdet. Som jeg ser det, må det offentlige gå forud og vise vejen. Det gælder også i den kommunale sektor. Derfor vil regeringen snarest muligt optage forhandlinger med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen med henblik på at styrke ligestillingsindsatsen.

Mange mål er nået i ligestillingsarbejdet i de foregående år gennem lovgivning, uddannelse osv. Vi ved også, at lovgivning – som jeg allerede har sagt – ikke gør det alene. De fremtidige opgaver vil derfor i vidt omfang være af holdningsbearbejdende karakter. Jeg nævner blot nogle eksempler: at motivere mænd til at tage børnepasningsorlov og motivere arbejdsmarkedet – dvs. arbejdsgivere, arbejdstagere, faglige organisationer og Arbejdsformidlingen – til at nedbryde den alt for stærke kønsopdeling af arbejdspladserne.

Med fare for misforståelser får jeg lyst til at sige, at det jo er med ligestillingsarbejdet som i kærligheden: forskellighederne mødes, og der opstår ny energi. Jeg vil gerne gentage, at regeringen bakker Ligestillingsrådet op i arbejdet, bl.a. som det allerede er sket ved, at regeringen har tilført rådet varige yderligere bevillinger.

Til slut vil jeg ultrakort omtale et par punkter inden for det internationale ligestillingsarbejde. En vigtig del af det internationale arbejde foregår jo i Nordisk Ministerråds regi, og jeg har bedt arbejdsministeren om at være nordisk ligestillingsminister på dette felt. Den vigtigste ligestillingssatsning i det nordiske samarbejde er Nordisk Forum, der skal afholdes i Åbo i august 1994. Forums tema er »kvinders liv og arbejde«.

En anden meget vigtig del af det internationale arbejde foregår i EU-regi, hvor Danmark i 1994 har formandskabet i Kommissionens rådgivende ligestillingsudvalg. Det er i denne sammenhæng især vigtigt for os at arbejde for, at ligestillingen kommer til at stå væsentlig stærkere i alle EU-initiativerne – og jeg kunne næsten have lyst til at tilføje, at også for de ansatte i EU-Kommissionen så jeg gerne, at der skete fremskridt; det vil vi arbejde for – og ikke kun i form af særskilte kvindeprojekter. Danmarks regering deltager derfor også aktivt i Europarådets ligestillingsarbejde, hvor især arbejdet med ligestilling som en fundamental menneskerettighed har spillet en vigtig rolle.

Som jeg startede, vil jeg slutte: Jeg håber, vi får en god debat på baggrund af min besvarelse og den besvarelse, som jeg har bedt udviklingsministeren om, for så vidt angår det internationale ligestillingsarbejde. Det er også mit håb, at vi i ligestillingens navn vil se større presse-mæssig interesse for arbejdet; ellers må der jo flere kvindelige journalister til i den danske presse.

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Jeg vil gerne takke statsministeren dels for hans engagement og veloplagthed, dels for også at give mig lejlighed til at besvare forespørgslens internationale del.

Udenrigsministeriets arbejde med de internationale ligestillingsspørgsmål falder i to dele, nemlig for det første ligestillingsspørgsmålene i FN og andre internationale organisationer og for det andet kvindernes deltagelse i Danmarks udviklingssamarbejde.

Lad mig med det samme slå fast, at kvindernes situation globalt set ikke har ændret sig væsentligt siden 1985. Fra FN's statistikker ved vi, at næsten 70 pct. af verdens fattigste mennesker er kvinder. Vi ved også, at 23 pct. af alle hushold eller familier i de mindst udvikle-